

Léto budiž pochváleno

(Pavel Jurkovič, Praha)

Léto budiž pochváleno, říkám si i zpívám jako modlitbičku každé léto, nejen pro tu podobu počasí, která se ostatně rok od roku proměňuje, ale pořádný kus života také proto, že otvírá svůj čas pro jiné činnosti než ty, jež nás zaměstnávají a někdy až zahlcují po celý rok. Po celý můj životní čas tam byl vždycky ostrůvek očekávané radosti, prostě těšení, onen motor, bez něhož si běh života neumím představit, ačkoliv cesta k tomu ostrůvku v dále byla provázena přípravou a úsilím.

Každý počín, pro nějž jsem se připravoval, mi přibližoval někdy začátek, jindy konec léta tak zřetelně, že zdobil mé jiné počiny a zářil v dále světýlkem stále intenzivnějším.

Když v druhé polovině šedesátých let minulého století vznikla z iniciativy Vladimíra Poše komise pro Českou Orffovu školu při Společnosti pro hudební výchovu (předchůdce České hudební společnosti), provozovali jsme semináře v okresních městech v Čechách, na Moravě i na Slovensku, tři poutníckové: Vláďa Poš (principy Orffova Schulwerku), Boženka Viskupová (pohybová průprava a tanec) a Pavel Jurkovič (improvizace, muzicírování v orffovském duchu a realizace skladeb z rukopisu České Orffovy školy Ilji Hurníka a Petra Ebena). Prostě první apoštolské cesty, já tehdy ještě během studia na Orffově institutu v Solnohradě, někdy též s Libuškou Kurkovou. Byly to zkušenosti získané na těchto cestách, které vedly k uskutečnění celostátních letních týdenních kurzů. Je to letos právě čtyřicet let, kdy se konal první kurz v Chebu, ale už bez Vladimíra Poše, který se rozhodl pro emigraci do Rakouska, kde pak až donedávna učil na Orffově institutu v Solnohradě.

V Chebu pak vznikl časem jedinečný učitelství tým: Ladislav a Bohunka Danielovi, Mirek Štřelák, Petr Jistel, Boženka Viskupová a Pavel Jurkovič. Našemu úsilí velmi přál Jan Hanuš, tehdy předseda Společnosti pro hudební výchovu, vynikající skladatel, který často svou skladatelskou tvorbu adresoval dětem. Byl často hostem našich kurzů, dokonce pro instrumentální ansámbl složil za pobytu ve Znojmě suitu. Vždy přítomným příznivcem a doslova patronem byl nezapomenutelný šéfredaktor časopisu Hudební nástroje Václav Korbel. Dodnes si myslím, že volba Chebu byla šťastná. Historické prostředí, vstřícnost chebských organizátorů, hostitelská vlídnost Lidové školy umění a její zařízení, ale také jedinečná atmosféra kurzu způsobily, že se tu vytvořilo společenství, do něhož se většina frekventantů každým rokem vracela ve víře, že se obohatí o další hudebně výchovné poznání, o další písničky a tance, že v odpoledních a podvečerních hodinách prožijí potěšení z muzicírování ve sboru

a v orchestru, že se potkají s přáteli nebo naváží přátelství nová. To všechno jsou aspekty, které je dobře udržovat a pěstovat, aby se pak přihodilo to, co potkalo chebské kurzy, když provozní potíže způsobily, že se jejich působiště muselo přestěhovat do Znojma. Stálí frekventanti si na setkání sdělovali, že letošní Cheb bude ve Znojmě. To spojení místa a činnosti velice ctím, a tak jsem třeba šťasten, že stejnou představu pro mnohé vyvolává jméno města Pelhřimov, kde se už více než dvacet let scházejí celé rodiny, aby tu v létě po celý týden muzicírovaly, což je ostatně také jeden z těch letních ostrůvků, který mě po léta vzrušoval.

Zažil jsem tedy ještě dva roky ve Znojmě jako pokračování Chebu. Jako host jsem navštívil letní kurzy v Rychnově nad Kněžnou a vloni v Liberci, kde jsem prožil doslova jímavé dva dny uprostřed dobrých lidí postižených stejnou chorobou jako byli ti chebszí nebo potom znojemští. Jejich odborná technická obsluha byla ovšem nesrovnatelná s tou chebskou, kde tehdy frekventanti trávili mnohé volné chvíle přepisováním not z rukopisů lektorů, to všechno pro podporu paměti, neboť jiných prostředků nebylo. Ostatně ta technická vybavenost, kterou jsou hýčkání liberečtí frekventanti péčí a starostí organizátora Honzy Prchala, to je ovšem malý zázrak, avšak tak samozřejmě uskutečňovaný, že aspoň prostý dík jednoho každého je jistě věcí samozřejmou.

Ještě stále, čas od času mám podíl na seminářích, kde někdy stále ještě potkávám ty dávné přátele z Chebu a ze Znojma se zjevnými projevy dojetí se vzpomínkami na ten čas.

Toto moje vzpomínání nechce a ani nemůže být historickým pojednáním, ačkoliv by si téma letní hudebně výchovné kurzy takový přístup zasloužilo. Je mi líto, že tu už není třeba Petr Jistel, jedinečný lektor a dobrý kamarád, ale jsem šťastný, že ještě dodnes je i po vážném úraze činná šestadevadesátiletá Boženka Viskupová a že mohu potkávat stále třeba mého milého kamaráda Mirka Střeláka a Hanku Halíkovou, která vždy spolehlivě obstarávala organizaci kurzů nebo tajemníka ČHS Standu Tesaře a jeho předchůdce, nenápadného Láďu Gerendáše, který nás v Chebu překvapil hrou na trubku, s anglickým smyslem pro humor. Co tam bylo mezi frekventanty lidí nejen nadaných, ale i svérázných a jedinečných společníků, z nichž mnohé stále potkávám s radostí, že se mají k světu. a že kolem sebe vytvářejí atmosféru dělnosti a radosti.

Je tedy toto mé lovení v paměti spíše vyznáním a dík všem, kteří se mnou ta mnohá letní muzicírování prožívali a způsobili tak, že mají podíl na šťastných letních měsících Pavla Jurkoviče, a to s přáním, abyste jako já si mohli říkat nebo i zpívat to úvodní šrámkovské **LÉTO BUDIŽ POCHVÁLENO !**

Váš

Pavel Jurkovič